

In Memoriam - Mirko Kovačić (1930 – 2014)

Mirko Kovačić je na jedinstven način razumio patnju civilnih žrtava rata. Pamtim ga kako je u prisutnosti stradalih govorio stojeći uspravno kako bi pokazao svoje duboko poštovanje. Svojim je inspirativnim riječima i dostojanstvenim stavom svjedočio solidarnost sa svim stradalima u ratu na raspravama širom Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Kosova i Srbije na koje se uputio bez obzira na svoje odmakle godine. Želio je Hrvatsku ali je znao nadići i zaobići svakidašnju isključivost i netoleranciju. Sve nas je oplemenila njegova radost življenja koju je iz svog Vukovara gdje se uz rad bavio i kazalištem, veslanjem, filatelijom nosio kroz godine progonstva.

Nesebično je podijelio sa nama sjećanja na osamdeset dana opsade Vukovara pod granatama od kojih je sedamdeset dana proveo u podrumu. O posljednjem danu je rekao: „Nas je bilo oko 3.000 smješteno u bolnici. Međutim nismo izvedeni u pratnji Međunarodnog Crvenog križa. Odveženi smo na Velepromet, žena i čerka na drugu stranu s unucima, a sin i ja na drugu, ja sam otišao istu noć, sva sreća u Stajičevo, u logor. Zahvaljujući posjeti Međunarodne komisije Crvenog križa 6. prosinca sam pušten.“

Do posljednjeg dana tražio je posmrtno ostatke svoga zeta koji je bio odveden na Ovčaru i nije ih našao. Osam je godina pratio suđenja za zločin na Ovčari i zločin u Lovasu pred specijalnim sudom za ratne zločine u Beogradu kako bi doznao što više o sudbini ubijenih i nestalih.

Pamtim kako je u srpnju 2010. u Vukovaru na razgovoru o inicijativi za utvrđivanje činjenica o svim žrtvama rata, inicijativi za REKOM rekao: „mora postojati jedna crkva, jedna bogomolja, jedan dom utjehe, jedan dom pravde gdje ćemo naći obavještenje, gdje ćemo se moći složiti i zajednički tražiti i interpretirati one događaje koji su nažalost počeli '91. godine ili nešto ranije...“

S suprugom Ankom proveo je sedam godina u Zagrebu do povratka u svoj Vukovar. Te je godine iskoristio i kako bi u Hrvatskom državnom arhivu prikupio podatke o 385 Vukovaraca, ubijenih većinom nakon 12. travnja 1945 čije je sudbine opisao u knjizi *U potrazi za istinom: Martirij Hrvata u Vukovaru 1941-1945*. Tražeći podatke uvjerio se kako je važno pitanje arhiviranja cjelokupne dokumentacije radi povijesnih fakata.

Svojim prijateljima podijeljenima ratom u nasljeđe ostavlja teret traganja za nestalima i utvrđivanje okolnosti stradanja olakšan blagošću koju smo čitali na njegovom licu svaki put kad bi progovorio o Dunavu koji je vidio sa svog prozora, o filateliji, o životu sa svojom obitelji. Vrijeme će pokazati jesmo li naučili prikupljati podatke o svim stradalima ne dopuštajući da nas proguta crnilo nepovjerenja i tuge, tako strano ljubavi prema življenju s drugima i razumijevanju drugih kojima nas je učio Mirko.

Vesna Teršelič